

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 115.439 van 5 februari 2003
in de zaak A. 92.192/XIV-8137.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat P. VAN HOECKE,
 kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
 Amerikalei 25-27

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 26 mei 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 2 februari 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 mei 2000;

Gelet op de beschikking van 13 juni 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN HOECKE, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 24 mei 1999 en zich vluchteling verklaart op 25 mei 1999; dat op 2 februari 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 27 april 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt is gemotiveerd:

“Betrokkene werd verhoord op 29 maart 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is.

Betrokkene, een Armeens staatsburger, van gemengde Armeens-koptische origine zou op 29 november 1995, samen met zijn broer (XXX), zijn begonnen met het vervullen van zijn militaire dienstplicht. Betrokkene en zijn broer zouden in 1996 problemen hebben gehad met commandant G., die de taken tussen de verschillende soldaten zou hebben verdeeld. Bovenop de normale taken zouden betrokkene en zijn broer door G. zijn geviseerd (zo zou G., wanneer hij dronken zou zijn geweest, aan betrokkene en zijn broer zonder reden soms het bevel hebben gegeven om te lopen totdat hij hen toestemming zou hebben gegeven om te stoppen). Betrokkene en XXX zouden echter hebben geweigerd om de opdrachten die G. hen zou hebben gegeven uit te voeren omdat deze ‘niet zouden hebben gepast in het legale kader van de militaire dienst’. Hierdoor zouden beiden tweemaal in de cel zijn beland, waar ze door G. zouden zijn geslagen. In december 1996 zouden beiden naar het grensgebied van Armenië en Azerbeidzjan zijn gestuurd. Telkens G. op controle zou zijn gekomen naar de wachtposten zouden betrokkene en XXX door G. zijn geslagen. In het totaal zou dit zo’n tien keer zijn gebeurd. Op 14 maart 1997 zou XXX betrokkene via de walkietalkie hebben gevraagd naar hem te komen met de verwittiging dat G. eraan zou komen en in een slecht humeur zou zijn geweest. Terwijl betrokkene naar de loopgraaf van zijn broer zou zijn gelopen (200 à 300 meter verder) zou hij schoten hebben gehoord. Aangekomen bij XXX zou betrokkene hem gewond hebben zien liggen naast de loopgraaf en zou betrokkene G. en enkele gewapende mannen hebben zien afdalen. Betrokkene zou daarop, samen met drie andere soldaten zijn broer naar het ziekenhuis van Idzhevan hebben gebracht waar XXX zou zijn overleden. Op 17 maart 1997 zou betrokkene broer zijn begraven en vijftien dagen later zou betrokkene klacht hebben ingediend bij de militaire procureur waar inspecteur N. betrokkene zou hebben gezegd dat ze de zaak van zijn broer zouden onderzoeken. Tien à vijftien dagen later zouden de assistenten van G. betrokkene telefonisch hebben verwittigd dat hij er verkeerd aan zou hebben gedaan om een klacht in te dienen. Betrokkene zou hier geen aandacht aan hebben besteed maar nog eens tien à vijftien dagen nadien zou de militaire politie en de politie (vier à zes personen) bij betrokkene thuis zijn langs geweest en hem hebben willen arresteren. Twee personen zouden betrokkene hebben vastgepakt aan de armen maar betrokkene zou zich hebben kunnen losmaken en tijdens zijn ontsnapping tussen de gebouwen zou er nog op betrokkene zijn geschoten. Na dit incident zou betrokkene zich zijn gaan verbergen in het appartement van zijn vriend T. B. in Erevan en daags nadien zou hij naar een huis in het dorp Dzaghahovid van diezelfde vriend zijn vertrokken. Op 10 september 1997 zou de klacht van betrokkene voor de rechtbank zijn gekomen. T. zou de zitting hebben bijgewoond en zou aan betrokkene hebben verteld dat de

zaak zou zijn afgesloten en dat betrokkene als deserteur zou zijn beschouwd. In de nacht van 10 september 1997 zou betrokkene zijn verhuisd naar het dorp Beldanja, waar betrokkene zich tot zijn vertrek op 20 mei 1999 zou hebben verborgen. Betrokkene zou op 24 mei 1999 België zijn binnengekomen en de volgende dag startte hij zijn asielprocedure. Hij was in het bezit van zijn geboorteakte. Verder legde hij op het Commissariaat-generaal nog een kopie voor van een medisch bewijs dat zijn broer in het ziekenhuis van Idzhevan is overleden, een kopie van een attest van het Ministerie van Defensie dat XXX G. tijdens het uitoefenen van zijn militaire dienst is overleden, enkele foto's van de begrafenis van zijn broer en een kopie van de huwelijksakte van zijn ouders om zijn asielrelaas te ondersteunen. Betrokkene reisde samen met zijn tante G. A. naar België maar de motieven waarop beiden zich beroepen houden geen verband met elkaar.

Vooreerst dient er worden opgemerkt dat betrokkene voor de verschillende instanties (Commissariaat-generaal, Dienst Vreemdelingenzaken) tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd waardoor zijn geloofwaardigheid ernstig in het gedrang komt. Zo stelde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij en zijn broer door commandant G. zouden zijn lastiggevallen omwille van hun Arabische afkomst (verslag Dienst Vreemdelingenzaken, p. 12). Toen aan betrokkene op het Commissariaat-generaal werd gevraagd waarom hij en zijn broer zouden zijn gevisieerd door G. antwoordde betrokkene dat dit zou geweest zijn omdat G. een slecht karakter zou hebben (interview Commissariaat-generaal, p. 5). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde betrokkene dat hij zijn huis zou hebben verlaten en naar Dzaghgahovid zou zijn geweest bij zijn vriend T. omdat hij bang zou zijn geweest, omwille van de dreigtelefoons en omdat hij één keer vrienden van G. zou hebben ontmoet die betrokkene zouden hebben bedreigd waarna een gevecht zou zijn ontstaan. Het zou pas bij een bezoek aan zijn ouders zijn dat de politie zou geprobeerd hebben om betrokkene te arresteren waarna hij zou zijn teruggekeerd naar zijn vriend T. (verslag Dienst Vreemdelingenzaken, p. 13). Tijdens het interview op het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene echter dat de politie bij hem thuis zou hebben geprobeerd om betrokkene te arresteren waarna hij zich zou zijn gaan verbergen bij zijn vriend T. C., eerst in zijn appartement en de volgende dag zou hij zijn vertrokken naar een huis van T. in Dzaghgahovid. Betrokkene maakte voor het Commissariaat-generaal geen melding van het feit dat hij op een keer vrienden van G. zou hebben ontmoet die hem zouden hebben bedreigd waarmee een gevecht zou zijn ontstaan (interview Commissariaat-generaal, p. 6).

Tenslotte liet betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken na te vermelden dat hij en zijn broer tussen december 1996 en 14 maart 1997 zouden geslagen zijn door G. telkens hij zou zijn langsgeslagen om de wachtposten te controleren.

Gezien het belang van deze feiten, die duiden op een escalatie van de problemen die betrokkene en zijn broer met G. zouden hebben gehad, lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene vergat hiervan melding te maken voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bovenstaande opmerkingen tonen voldoende aan dat aan de waarachtigheid van betrokkene's asielrelaas geen waarde meer kan worden gehecht.

De documenten die betrokkene bij zich had bewijzen enkel dat zijn broer is overleden tijdens het uitoefenen van zijn militaire dienst en zijn niet van die aard dat ze een wijziging aanbrengen in hetgeen hierboven werd uiteengezet. Hetzelfde geldt voor betrokkene's geboorteakte (die verloren zou zijn geraakt op de Dienst Vreemdelingenzaken) en de kopie van de huwelijksakte van zijn ouders.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève ingeval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 2 februari 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”.

2.1. Overwegende dat in een eerste onderdeel van het enige middel de verzoekende partij de schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en, in een tweede onderdeel, de schending van artikel 57, § 6, in fine, van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat de verzoekende partij stelt dat er “zeer waarschijnlijk” problemen

zijn opgetreden bij de vertaling van haar verklaringen op het commissariaat-generaal, en dat haar “ondervraging bij de dienst vreemdelingen zaken niet lang geduurd heeft en dat de weergave van (haar) asielrelaas slechts een beknopte inhoud is van alle feiten, zodat een echte vergelijking tussen de tekst die vermeld staat bij de dienst vreemdelingen zaken en het commissariaat-generaal onmogelijk is”;

2.2. Overwegende dat de memorie van antwoord van de eerste verwerende partij als volgt luidt:

“Onderzoek van de middelen

In het enig middel voert verzoeker de schending van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook een schending van artikel 57 par. 6, in fine van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 aan.

- Vooreerst wenst verweerder m.b.t. de uitdrukkelijke motiveringsverplichting, vervat in de wet van 29 juli 1991, aan te stippen dat die motiveringsverplichting tot doel heeft, ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, een zodanig inzicht te verschaffen in die motieven van de handeling dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de beslissing wel degelijk kent en bovendien in het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu bereikt.

- Daarnaast antwoordt verweerder dat artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet de bevoegdheden omschrijft van de Commissaris-generaal in het kader van de gegrondheidsfase van de asielprocedure, onder andere de bevoegdheid de hoedanigheid van vluchteling te erkennen of te weigeren, of de bevoegdheid onder bepaalde voorwaarden de hoedanigheid van vluchteling in te trekken. Artikel 57/6 omschrijft dus enkel en alleen de bevoegdheden van de Commissaris-generaal aangaande de vraag of iemand al dan niet vluchteling is overeenkomstig de Vluchtelingenconventie. Een vraag die op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing helemaal nog niet aan de orde was. Verweerder ziet daarom niet goed in op welke manier de Commissaris-generaal in voorliggend geval dit artikel zou hebben kunnen schenden. Immers, de bestreden beslissing is genomen in het kader van de ontvankelijkheidsfase van de asielprocedure. Dit betekent dat de Commissaris-generaal in dit stadium van de procedure alleen heeft geoordeeld over de vraag of verzoeker al of niet voorlopig toegelaten moest worden op het grondgebied, om zodoende in een later stadium een grondiger onderzoek te kunnen uitvoeren over de vraag of - de dan al ontvankelijk verklaarde kandidaat-vluchteling - de status van vluchteling moet verkrijgen of niet. De Commissaris-generaal heeft zijn bevoegdheden zoals omschreven in artikel 57/6, bij het nemen van de bestreden beslissing, dus niet eens uitgeoefend. Een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet kan in voorliggend geval niet dienstig worden ingeroepen (R.v.St. nr. 87.821 van 06 juni 2000).

- Wat betreft de materiële motivering antwoordt verweerder het volgende.

a. Verzoeker legt doorheen zijn diverse interviews tegenstrijdige verklaringen af i.v.m. de reden waarom hij en zijn broer door de commandant G. werden lastiggevallen. Verzoeker heeft tijdens geen van beide interviews verklaard dat juist het 'slechte karakter, van de commandant G. tot gevolg had dat deze hun lastig viel o.w.v. hun afkomst. Integendeel, tijdens geen van beide interviews legde verzoeker het verband tussen beide voormelde feiten. Bovendien is het iemand lastig vallen o.w.v. een 'slecht karakter' van een totaal ander niveau dan iemand lastigvallen o.w.v. diens afkomst.

b. Verzoeker legde tegenstrijdige verklaringen af i.v.m. de plaats waar men hem trachtte te arresteren, alsook over de schuilplaatsen waar hij zich trachtte te verbergen na deze poging tot arrestatie. Deze tegenstrijdigheden zijn gebaseerd op verzoekers verklaringen en vinden hun grondslag in het administratief dossier.

c. Volgens verzoeker is het feit dat hij tijdens het verhoor op het CGVS niet heeft gezegd dat hij door vrienden van G. werd bedreigd te wijten aan de wijze waarop het verhoor op het CGVS is verlopen. Verweerder antwoordt dat het verlopen van het interview a.d.h.v. vraagstelling niet tot gevolg kan hebben dat verzoeker bepaalde zaken onvermeld laat. Op het einde van het interview CGVS kreeg verzoeker n.l. de mogelijkheid om verklaringen toe te voegen (zie verhoorverslag CGVS, 23 maart 2000, p. 8).

d. Verweerder herhaalt dat verzoeker op de DVZ onvermeld liet dat hij en zijn broer tussen december 1996 en 14 maart 1997 door G. werd geslagen. Verzoeker stelt enerzijds dat hij dit wel zou gezegd hebben en anderzijds insinueert hij dat hij mogelijks deze verklaringen niet heeft afgelegd omdat het interview op de DVZ kort en beknopt is. Verweerder antwoordt dat uit het verhoorverslag van de DVZ blijkt dat verzoeker er gedetailleerde en concrete verklaringen aflegde. Zo maakt hij wel melding van het feit dat hij van december 1996 naar de grens met Azerbeidzjan werd gestuurd en vervolgt hij dat hij op 14 maart 1997 samen met zijn

broer de wacht had (zie verhoorverslag DVZ, 23 september 1999, nr. 42). De op het CGVS aangehaalde feiten (slagen bij controle- wachtposten) laat hij echter onvermeld.
Het enig middel is niet ernstig.”.

2.3. Overwegende dat in de memorie van antwoord de tweede verwerende partij voor zoveel als nodig verwijst naar het verweer van de eerste verwerende partij;

2.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord verwijst naar de motivering van het verzoekschrift tot nietigverklaring waaraan zij niets meer wenst toe te voegen;

2.5.1. Overwegende dat, uit hetgeen als eerste onderdeel van het middel kan worden beschouwd, blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, doch betwist dat de gegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat het onderdeel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat in de bestreden beslissing de commissaris-generaal besluit dat de asielaanvraag van de verzoekende partij bedrieglijk is, nadat hij heeft vastgesteld dat deze laatste tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd op de dienst vreemdelingenzaken en op het commissariaat-generaal, waardoor haar geloofwaardigheid ernstig in het gedrang komt; dat de eerste tegenstrijdigheid verband houdt met de reden waarom de verzoekende partij en haar broer door de commandant G. werden lastiggevallen; dat de tweede tegenstrijdigheid verband houdt met de plaats waar men de verzoekende partij trachtte te arresteren, alsook met de schuilplaatsen waar zij zich trachtte te verbergen na deze poging tot arrestatie; dat de commissaris-generaal overigens vaststelt dat de verzoekende partij bepaalde feiten heeft verzwegen tijdens het verhoor op de dienst vreemdelingenzaken en op het commissariaat-generaal; dat de verzoekende partij in concreto op de dienst vreemdelingenzaken onvermeld liet dat zij en haar broer tussen december 1996 en 14 maart 1997 door G. werden geslagen, en dat zij op het commissariaat-generaal niet heeft gezegd dat zij door de vrienden van G. werd bedreigd;

Overwegende dat de verzoekende partij stelt dat zij “geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, doch dat er zeer waarschijnlijk problemen zijn opgetreden bij de vertaling”; dat in verband met de tegenstrijdigheid over de reden waarom de verzoekende

partij en haar broer door G. werden lastiggevallen de verzoekende partij beweert dat het juist door het slechte karakter van G. was dat zij en haar broer werden lastiggevallen omwille van hun afkomst; dat de verzoekende partij hiermee echter een dubbelzinnige uitleg geeft die de tegenstrijdigheid laat bestaan; dat uit het verhoorverslag van het commissariaat-generaal niet blijkt dat de verzoekende partij een verband heeft willen leggen tussen het slechte karakter van G. (in het algemeen) en de houding van G. ten opzichte van de Arabische afkomst (in het bijzonder); dat de verzoekende partij vervolgens de tweede tegenstrijdigheid ontkent, doch nalaat dit te staven met concrete argumenten; dat zij over het verzwijgen van het feit dat haar broer in de voornoemde periode geslagen werd door G. in tegendeel beweert dat zij wel degelijk gezegd heeft dat haar broer tussen december 1996 en maart 1997 werd geslagen tijdens het vervullen van zijn wachtposten; dat uit het verhoorverslag van de dienst vreemdelingenzaken echter blijkt dat de verzoekende partij er gedetailleerde en concrete verklaringen heeft afgelegd, doch nergens staat te lezen dat ze de (vermeende) verklaring heeft afgelegd; dat, tenslotte, de verzoekende partij stelt dat het feit dat zij tijdens het verhoor op het commissariaat-generaal niet heeft gezegd dat zij door vrienden van G. werd bedreigd te wijten is aan de wijze waarop het verhoor op het commissariaat-generaal is verlopen; dat deze uitleg evenmin verantwoordt dat de verzoekende partij bepaalde zaken onvermeld liet, alhoewel het essentiële elementen kunnen zijn voor haar vluchtmotief;

Overwegende dat uit het voorgaande niet blijkt dat de commissaris-generaal in onredelijkheid of op grond van onjuiste gegevens tot de bestreden beslissing is kunnen komen; dat het eerste onderdeel van het middel ongegrond is;

2.5.2. Overwegende dat, wat het tweede onderdeel betreft, de wetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de ontvankelijkheidsfase en het onderzoek ten gronde van een aanvraag tot erkenning als vluchteling; dat de wetgever toelaat reeds in de ontvankelijkheidsfase een asielaanvraag te weigeren op basis van verschillende criteria, expliciet in artikel 52 van de Vreemdelingenwet vermeld; dat artikel 57, § 6, in fine, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “de beslissingen tot weigering van erkenning of van de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling,... met redenen worden omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak.”; dat dit artikel betrekking heeft op het onderzoek ten gronde van een asielaanvraag doch dat in casu de commissaris-generaal een eindbeslissing heeft genomen over de ontvankelijkheid van de asielaanvraag van de verzoekende partij zodat het tweede onderdeel niet dienstig kan worden aangevoerd;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegronnd middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf februari tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.